Dijous Sant (Missa vespertina de la Cena del Senyor)

Text de l'Evangeli (*Jn* 13,1-15): El dia abans de la festa de la Pasqua, sabent Jesús que havia arribat la seva hora de passar d'aquest món al Pare, havent estimat els seus que eren al món, els estimà fins a la fi. I en el sopar, quan el diable ja havia ficat en el cor de Judes, [fill] de Simó Iscariot, el determini de trair-lo, sabent que el Pare li ho havia posat tot a les seves mans, i que havia sortit de Déu i que a Déu tornava, s'aixecà del sopar, es tragué els vestits, i agafant una tovallola se la cenyí. Després tirà aigua en un gibrell, i començà a rentar els peus dels deixebles i a eixugar-los amb la tovallola amb què s'havia cenyit. Arriba llavors a Simó Pere, i aquest li diu: «Senyor, ¿tu em rentes els peus a mi?». Respon Jesús, i li diu: «El que jo faig, tu no ho saps ara, però ho entendràs després». Pere li diu: «No me'ls rentaràs mai, els peus!». Respon Jesús: «Si no et rento, no tindràs part amb mi». Li diu Simó Pere: «Senyor, no solament els meus peus, sinó també les mans i el cap!». Li diu Jesús: «Al qui s'ha banyat només li cal rentar-se els peus, ja que tot ell està net. I vosaltres esteu nets, encara que no tots». Sabia, en efecte, qui l'havia de trair, i per això digué: «No tots esteu nets».

I després d'haver-los rentat els peus, i de prendre els seus vestits i de posar-se de nou a taula, els digué: «¿Compreneu què he fet amb vosaltres? Vosaltres m'anomeneu "Mestre" i "Senyor", i ho dieu bé, ja que ho soc. Per tant, si jo, que soc Mestre i Senyor, us he rentat els peus, també vosaltres us heu de rentar els peus els uns als altres. Us he donat exemple perquè, de la mateixa manera que jo us ho fet a vosaltres, també ho feu vosaltres».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Si jo, que soc Mestre i Senyor, us he rentat els peus, també vosaltres us heu de rentar els peus els uns als altres»

Mons. José Ángel SAIZ Meneses, Arquebisbe de Sevilla
(Sevilla, Espanya)

Avui recordem aquell primer Dijous Sant de la història, en el qual Jesucrist es reuneix amb els seus deixebles per a celebrar la Pasqua. Aleshores inaugurà la nova Pasqua de la nova Aliança en què s'ofereix en sacrifici per la salvació de tots.

En el Sant Sopar, alhora que l'Eucaristia, Crist institueix el sacerdoci ministerial. Mitjançant aquest, es podrà perpetuar el sagrament de l'Eucaristia. El prefaci de la missa crismal ens en revela el sentit: «Ell escull uns homes que participin del seu sagrat ministeri, renovin el sacrifici de la redempció, alimentin el poble amb la paraula i el refacin amb els sagraments».

I aquell mateix Dijous, Jesús ens dóna el manament de l'amor: «Estimeu els uns als altres; com jo us he estimat» (Jn 13,34). Abans, l'amor es fonamentava en la recompensa esperada a canvi, o en el compliment d'una norma imposada. Ara, l'amor cristià es fonamenta en Crist. Ell ens estima fins a donar la vida: aquesta ha de ser la mesura de l'amor del deixeble i aquest ha d'ésser el senyal, la característica de reconeixença del cristià.

L'home, però, no té capacitat per estimar així. No és simplement el fruit d'un esforç, sinó do de Déu. Sortosament, Ell és Amor i —alhora— font d'amor, que se'ns dóna en el Pa Eucarístic.

Finalment, avui contemplem el lavatori dels peus. En actitud de servent, Jesús renta els peus dels Apòstols, i els recomana que ho facin els uns als altres (cf. Jn 13,14). Hi ha quelcom més que una lliçó d'humilitat en aquest gest del Mestre. És com una anticipació, com un símbol de la Passió, de la humiliació total que patirà per salvar tots els homes.

El teòleg Romà Guardini diu que «l'actitud del petit que s'inclina davant del gran, encara no és humilitat. És, simplement, veritat. El gran que s'humilia davant del petit, és el veritablement humil». Per això, Jesucrist és autènticament humil. Davant d'aquest Crist humil els nostres motlles es trenquen. Jesucrist capgira els valors merament humans i ens invita a seguir-lo per a construir un món nou i diferent des del servei.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «És tanta la utilitat de l’anorreament humà, que fins i tot el va recomanar amb el seu exemple la sublimitat divina, perquè l’home superb moriria per sempre, si el Déu humil no el trobés» (Sant Agustí)

- «Viure suposa embrutar-se els peus pels camins polsegosos de la vida, de la història. Tots tenim necessitat de ser purificats, de ser rentats» (Francesc)

- «El Senyor, havent estimat els seus, els estimà fins a la fi. Sabent que havia arribat l’hora de sortir d’aquest món per retornar al seu Pare, mentre sopaven, els rentà els peus i els donà el manament de l’amor. Per tal de deixar-los una penyora d’aquest amor, per no allunyar-se mai dels seus i fer-los participants de la seva Pasqua, instituí l’Eucaristia com a memorial de la seva mort i de la seva resurrecció, i manà als seus apòstols de celebrar-la fins el seu retorn, tot constituint-los aleshores sacerdots del Nou Testament» (Catecisme de l’Església Catòlica, nº 1.337).